

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะการสื่อสารไม่ว่าด้านภาษาเขียนหรือภาษาพูด ทุกๆประเทศในทวีปเอเชียต่างส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร และชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษก็จะมีโอกาสขยายงานด้านธุรกิจและมีโอกาสที่ดีในด้านการประกอบอาชีพด้วย (New Dehli University. 2010 : 131) ประเทศไทยตระหนักในความสำคัญและความจำเป็นดังกล่าว จึงจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2433 มีการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษมาตามลำดับเพื่อสนองความจำเป็นในการใช้ภาษาในทุกระดับ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรปัจจุบัน มุ่งให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมอย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ ตลอดจนพัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง กระบวนการกลุ่ม กระบวนการปฏิบัติ และกระบวนการสร้างเสริมคุณลักษณะที่พึงประสงค์เพื่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ สามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเป็นพื้นฐานการเรียนภาษา ระดับสูงขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับ Littlewood (1982 : 75) และ Finocchiaro (1982 : 10) ที่กล่าวว่าวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศคือ เพื่อความสามารถทางการสื่อสารของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสารได้อย่างแท้จริง

การที่ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ดีนั้นควรพัฒนาภาษาตามวิธีธรรมชาติคือพัฒนาตามลำดับของทักษะที่ควรจะเป็น โดยเริ่มจากการฝึกทักษะการฟัง-พูดก่อน แล้วจึงฝึกทักษะอ่านและเขียน (สงบ ลักษณะ. 2541 : 1) จะเห็นได้ว่าทักษะการพูดมีความสำคัญ เพราะทักษะการพูดก็ยังมี ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร แต่พบปัญหาว่าความสามารถในทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ จากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 ของโรงเรียนทุกสังกัดทั่วประเทศ โดยกรมวิชาการ ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบแบบเลือกตอบ 50 ข้อ พบว่านักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง ร้อยละ 20.92 เกณฑ์พอใช้ ร้อยละ 72.67 และ

เกณฑ์ดี ร้อยละ 6.41 สรุปได้ว่า ความสามารถด้านภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์ การประเมิน แต่ควรพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถเกาะกลุ่มใกล้เคียงกันมากขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552 : 24)

ตามสภาพความเป็นจริงและจากการศึกษาวิจัยพบว่าความสามารถในทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังอยู่ในระดับที่ยังไม่น่าพอใจ มาจากสาเหตุหลายประการ เช่น จากด้านครูผู้สอนเพราะโรงเรียนขนาดเล็กระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้จบเอกภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ครูไม่คุ้นเคยกับการเรียนการสอนและพบว่าหลายโรงเรียนจะไม่สอนภาษาอังกฤษในช่วง ชั้นประถมศึกษาตอนต้นแต่จะไปสอนในช่วงชั้นประถมศึกษาตอนปลายแทน ทำให้การวาง รากฐาน ภาษาอังกฤษเป็นปัญหา (วิวัฒน์พร ระวังทุกข์. 2555 : 62) ครูไม่สำรวจความต้องการของผู้เรียน สภาพการเรียนการสอนเป็นลักษณะเครียด กตสัน นักเรียนไม่ได้เรียนภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อต่อการเรียนภาษา Flood and Lapp (1998 : 776) แสดงความคิดเห็น ว่า ครูผู้สอนให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนค่อนข้างน้อยซึ่งมีผลต่อการสร้าง แรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่เห็นคุณค่าและจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร (อมร เสือคำ. 2543 : 76-78) อีกทั้งครูไทยส่วนใหญ่ที่สอนภาษาอังกฤษ มักมีปัญหาในการสอนทักษะการพูด เพราะตัวครูเองก็ขาดทักษะนี้ ทำให้นักเรียนไม่ค่อยได้ฝึก กิจกรรมพูดภาษาอังกฤษ ทางด้านผู้เรียน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษมานานถึง 10 ปี มีความสามารถในการอ่านและแปลได้บ้าง แต่พูดสนทนาโต้ตอบหรือเขียนสื่อสารไม่ค่อยได้ เนื้อหาที่เรียนไม่มีความหมายต่อผู้เรียน (จริจร แหวนทอง. 2542 : 54; ทศนีย์ สงวนสัตย์. 2542 : 31) นอกจากนี้ นักเรียนในพื้นที่ชนบทไม่เห็นประโยชน์ของการฝึกพูดภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่า ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โอกาสที่จะได้ฝึกและใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา โดยตรงมีน้อยมาก นักเรียนคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก จึงพูดโต้ตอบกับครูหรือนักเรียน ด้วยกันไม่ค่อยได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพบกับเจ้าของภาษา นักเรียนไม่กล้าเข้าไปทักทายพูดคุย ด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ กลัวพูดผิด กลัวพูดคุยโต้ตอบไม่ได้และกลัวเพื่อน จะหัวเราะขบขัน (กฤษณสิทธิ์ ไวกษะวณิช. 2545 : 19)

วิธีการพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษอาจทำได้หลายวิธี แต่อย่างไรก็ตาม กิจกรรมละครสั้น (Skit) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Activities) กับบทเรียนโดยตรง (Flood and Lapp. 1998 : 779) ผู้เรียนได้เรียนกระบวนการ เรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งผู้เรียนได้ฝึกภาษาในทุก ๆ ด้าน เช่น การออกเสียง และความรู้ทางภาษาด้านอื่นๆ เช่น โครงสร้างไวยากรณ์รวมถึงการใช้คำศัพท์ ด้วย (Florez. 1999 : 37) ผู้เรียนได้ฝึกแสดงออกด้วยท่าทางและการพูดที่เป็นธรรมชาติอันนำไปสู่การใช้ภาษาได้ต่อไป นอกจากนี้ละครสั้น (Skit) ยังทำให้การเรียนการสอนภาษามีความหมาย

มากขึ้น ผู้เรียนได้ใช้จินตนาการว่าเป็นตนเอง หรือเป็นคนอื่นตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น เป็นการจำลองขึ้นมาจากสถานการณ์จริง ทำให้การใช้ภาษามีความสมจริงมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนต้องใช้ทั้งการเคลื่อนไหวร่างกาย การแสดงสีหน้า ท่าทาง อารมณ์ น้ำเสียง ผู้เรียนจึงมีโอกาสดูฝึกทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะทักษะฟัง-พูด ในบรรยากาศที่ช่วยลดความเครียด ความกังวลใจ ทำให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา เพราะผู้เรียนใช้ภาษาโดยสมมติตนเป็นคนอื่น ผู้เรียนรู้สึกว่าได้รับการยอมรับมากขึ้นและกลัวการถูกปฏิเสธจากสังคมน้อยลง ช่วยเพิ่มแรงจูงใจและความสนใจในการเรียน อันเกิดจากการได้ปฏิบัติกิจกรรมที่มีการแสดงท่าทางและการแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึก (วิไลพร ธนสุวรรณ. 2538 : 39) กุณทีนี จำปาเรือง (2552: 18) กิจกรรมละครภาษาอังกฤษสามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนในทุกระดับชั้น โดยปรับความยากง่ายให้เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับนั้น ๆ สนองตอบแนวคิดใหม่ในการจัดการศึกษาที่มุ่งสอนคนให้คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้ โดยให้ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้อันเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตและมีทัศนคติที่ดี ให้บุคคลได้พัฒนาทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ บุคลิกภาพ ให้เกิดการยอมรับตนเองและผู้อื่น ซึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นพร้อมกับการให้ผู้เรียนได้ใช้ทั้งความรู้สึก ใช้อารมณ์ ประสบการณ์ และความเป็นตัวของตัวเองในการเรียนรู้นั้น (Maley and Duff. 1982 : 6-15 ; Via. 1985 : 12-15 ; Phillips. 1999 : 6 ; อ้างถึงใน กุณทีนี จำปาเรือง. 2552 : 18)

กิจกรรมการละครสั้นในการสอนภาษาอังกฤษเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้กับเจ้าของภาษาได้จริง (Fallows. 1993 : 1002 A) กิจกรรมละครสั้นยังเป็นการช่วยส่งเสริมความสามารถในการอ่านออก เขียนได้เป็นอย่างดี (Lyle. 1996 ; Dickson. 1989 : 173) นอกจากนี้ยังจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking) ตลอดจนมีแรงจูงใจในการเรียนและการแก้ปัญหาได้ด้วย (Lapp et al. 2002-2003 : 308) ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาได้อย่างถูกต้องและสมจริง (Dunkel. 1986 : 103) ช่วยให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง (Moh-Kim Tam. 1997 : 2) อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างพร่ำพรั่งด้วย (Hawkins. 1991 : 124)

กิจกรรมละครสั้นคือการแสดงอย่างไม่เป็นทางการในห้องเรียน กิจกรรมละครสั้นมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ช่วยเสริมทักษะความรู้ทางภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูด นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรม ยิ่งไปกว่านั้นการนำเอากิจกรรมละครสั้นมาใช้เป็นนวัตกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษยังส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น และนักเรียนที่

เรียนโดยใช้กิจกรรมละครสั้นยังมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น (สุธินี เหลืองรุ่งเรือง. 2546 : 73)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บริบทสถานศึกษา ข้อดีของกิจกรรมการแสดงละครสั้น (Skit) เหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนดอนมิ่งสัมพันธ์ปลาคุณม่วงน้อย และจากบริบทของนักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ผู้วิจัยจึงสนใจนำกิจกรรมการแสดงละครสั้น (Skit) ซึ่งเป็นกิจกรรมฝึกทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่ง มาสร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนในระดับหนึ่งอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมละครสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมละครสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 22 คน โรงเรียนดอนมิ่งสัมพันธ์ปลาคุณม่วงน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

2. สาระการเรียนรู้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกสาระการเรียนรู้ ดังนี้ 1) Personal Identification : Who's First in Line 2) Family & Home: Home Sweet Home. 3) Free Time: The Adventure of Super heroes. 4) Travel: Where Are You Going? 5) Shopping: Let's Go Shopping. 6) Food and Drink: Let's Eat out. 7) Weather: What's the Weather like? and 8) Science: Let's Save Our World.

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

4. เวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

นิยามศัพท์เฉพาะ

ละครสั้น (Skit) หมายถึง การแสดงอย่างไม่เป็นทางการในห้องเรียน เป็นละครสั้นที่แสดงเป็นตอน ๆ เล่นเป็นตัวละคร บทที่ใช้ในการแสดงเรียกว่า สคริปต์ (Script) ใช้เวลาแสดงประมาณ 5- 10 นาที ตัวละครมีตั้งแต่ 2-5 คน ผู้เรียนจะพูดและแสดงตามบทที่ได้เขียนไว้ล่วงหน้า โดยมีขั้นตอน 7 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นร่วมระดมสมอง เพื่อตั้งชื่อเรื่องและวางโครงเรื่อง 2) ขั้นขีดเคลือบทเพื่อเขียนสคริปต์และเลือกตัวนักแสดง 3) ขั้นควบคุมการฝึกซ้อม เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของบท (Script) และความเหมาะสมของนักแสดง 4) ขั้นจัดเวลาในการฝึกซ้อม เพื่อฝึกซ้อมในเวลาจำกัด 5) ขั้นวางแผนด้านอุปกรณ์เพื่อจัดเวที ฉากและอุปกรณ์ 6) ขั้นฝึกอย่างต่อเนื่องและฝึกซ้อมก่อนการแสดงจริง และ 7) ขั้นจัดการแสดงและทำการแสดงละครสั้น

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) หมายถึง การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการบูรณาการขั้นตอนการสอนละคร 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นร่วมระดมสมองเพื่อร่างบทโดยเริ่มจากให้นักเรียนร่วมระดมสมอง บางที่อาจเริ่มจากการพิจารณาความสามารถของผู้แสดง (นักเรียน) ไว้ในใจเสียก่อนว่าใครเหมาะกับบทใดหรือบางที่อาจจะร่างโครงเรื่องว่าจะดำเนินไปอย่างไร ซึ่งขั้นนี้เป็นการร่างโครงเรื่องแบบคร่าว ๆ
2. ขั้นขีดเคลือบท การขีดเคลือบทนี้รวมไปถึงการจัดลำดับตัวละคร (การออกนำเสนอของตัวละคร) ให้มีความต่อเนื่องและน่าสนใจ ขั้นตอนนี้ต้องพิถีพิถันในเรื่องความถูกต้องของภาษา เนื้อหา ตลอดจนรูปแบบของบททุกบรรทัด เพราะไม่มีนักแสดงคนใดต้องการเปลี่ยนบทที่ยาว ๆ บ่อยโดยเฉพาะการทดลองแสดงบทบาทครั้งแรก
3. ขั้นควบคุมการฝึกซ้อมของนักแสดงทุกคน ผู้สอนหรือผู้ควบคุมการแสดงต้องเดินดูรอบ ๆ แม้ว่าจะเป็นการค้นหานักแสดงที่มีความสามารถหรือพรสวรรค์ แต่ครูผู้สอนต้องค้นหานักแสดงที่ไว้ใจได้ น่าเชื่อถือ หมั่นฝึกซ้อม ไม่ใช่ขาดการฝึกซ้อมบ่อย ๆ (โดยเฉพาะการแสดงบนเวทีสำคัญ ๆ)

- 4) **ขึ้นจัดเวลาในการฝึกซ้อมให้ชัดเจน** โดยเริ่มจากการฝึกซ้อมที่ใช้เวลาสั้น ๆ เพื่อไม่ให้นักแสดงหงุดหงิดและต้องแน่ใจว่านักแสดงทุกคนฝึกซ้อมนอกเวลาด้วยตนเอง
- 5) **ขึ้นวางแผนด้านอุปกรณ์** ประกอบการแสดง ฉากหรือเวที ละครสั้นบางเรื่องอาจไม่ต้องการฉากหรืออุปกรณ์ ประกอบการแสดงผลของการแสดงก็ดี แต่บางเรื่องอาจจำเป็นจริง ๆ ที่ต้องใช้ฉากหรืออุปกรณ์ดังกล่าว จริง ๆ แล้วจากคำนิยามของละครสั้นนั้นไม่จำเป็นจะต้องใช้สิ่งดังกล่าวมาก แต่บางทีก็ต้องทำให้ละครมีความสมจริง
- 6) **ขึ้นฝึกอย่างต่อเนื่อง** ถ้าเป็นละครเต็มรูป ก็จำเป็นต้องมีฉากหรืออุปกรณ์ประกอบการแสดง

7) **ขึ้นทำการแสดง** แสดงใช้เวลาประมาณ 5 - 10 นาที ครูอาจมีการบันทึกเป็นภาพยนตร์เอาไว้ เมื่อทุกอย่างได้รับการวางแผนและจัดระบบ งานการแสดงก็จะสำเร็จด้วยดี และที่สำคัญต้องมีความคิดสร้างสรรค์และเสนองานที่เตรียมการอย่างเต็มที่

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง คะแนนความสามารถในการพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ตามลักษณะหน้าที่ของภาษาโดยการวัดแบบตรงด้วยข้อสอบปากเปล่า (Oral test) ในรูปแบบของการตอบคำถามโดยใช้รูปภาพและแผนภูมิประกอบ จำนวน 10 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว โดยใช้เกณฑ์การประเมินให้คะแนนความสามารถในการพูด ตามแบบของสำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กำหนดพฤติกรรมความสามารถไว้ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสำเนียงการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์/สำนวน ด้านความคล่องแคล่ว และด้านความสามารถในการสื่อสาร

ความพึงพอใจ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจ อันเกิดจากวิธีการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครู ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีความพึงพอใจ เห็นคุณค่า ความต้องการ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ และความมานะพยายามในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ หมายถึง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ละครสั้น (Skit) ซึ่งวัดและประเมินผลตามสภาพจริงแล้วมีผลเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70

70 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ทำได้ จากแบบประเมินพฤติกรรมระหว่างเรียน แบบประเมินการพูดสนทนา แบบประเมินการแสดงละครสั้น และการทดสอบย่อยท้ายแผน ที่มีค่าตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป

70 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละ 70 ของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจำนวน 30 ข้อ

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น ได้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ได้แบบวัดความพึงพอใจ
3. ได้แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตลอดจนผู้สนใจในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป